

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, dnia 14 marca 2017 r.

DLI.III.6621.63.2016.PK.16
NK: 41688/17

DECYZJA

Na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 oraz art. 150 § 1 w związku z art. 145 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa”, po przeprowadzeniu wznowionego z urzędu postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją Ministra Infrastruktury z dnia 30 listopada 2010 r., znak: BP-6mp-772-97-2144/10, uchylającą w części i w tym zakresie orzekającą co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymującą w mocy decyzję Wojewody Podkarpackiego z dnia 8 czerwca 2010 r., znak: I.X-7119-1-3/10 (I.X-7119-1-14/09), o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa autostrady A-4 na odcinku: Tarnów węzeł „Krzyż” – węzeł „Dębica Pustynia” km 502+796,97 – km 537+550 wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami budowlanymi”, uchyloną w części, co do której rozstrzygnięto o istocie sprawy decyzją Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 listopada 2013 r., znak: BOII-2db-772-67-1799/13,

odmawiam uchylenia:

ww. decyzji Ministra Infrastruktury z dnia 30 listopada 2010 r., znak: BP-6mp-772-97-2144/10.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 20 października 2009 r. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, zwany dalej „inwestorem”, reprezentowany przez Pana Wiesława Sowę, Zastępcę Dyrektora Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Rzeszowie, wystąpił do Wojewody Podkarpackiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dla: Budowy autostrady A-4 na odcinku: Tarnów węzeł „Krzyż” – węzeł „Dębica Pustynia” km 502+796,96 – km 537+550 wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami budowlanymi.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie ww. wniosku, Wojewoda Podkarpacki wydał w dniu 8 czerwca 2010 r. decyzję znak: I.X-7119-1-3/10 (I.X-7119-1-14/09), o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa autostrady A-4 na odcinku: Tarnów węzeł „Krzyż” – węzeł „Dębica Pustynia” km 502+796,97 – km 537+550 wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, budowlami i urządzeniami budowlanymi”, zwaną dalej „decyzją Wojewody Podkarpackiego”.

Po rozpatrzeniu odwołań od *decyzji Wojewody Podkarpackiego*, Minister Infrastruktury decyzją z dnia 30 listopada 2010 r., znak: BP-6mp-772-97-2144/10, zwaną dalej „*decyzją Ministra Infrastruktury*”, uchylił w części i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymał w mocy *decyzję Wojewody Podkarpackiego*.

Pismem z dnia 20 listopada 2012 r., znak: GDDKiA-O/RZ-P-2-sls-4100-143-60.2/2011, inwestor wniósł o zmianę ostatecznej *decyzji Ministra Infrastruktury*, na podstawie art. 155 *kpa*.

Pismem z dnia 14 maja 2013 r., znak: BOII-2db-772-108-643/12/13, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej zawiadomił o wszczęciu, na podstawie art. 155 *kpa*, postępowania w sprawie zmiany *decyzji Ministra Infrastruktury*. Po dokonaniu analizy dokumentów otrzymanych od inwestora w trakcie trwania postępowania o zmianę *decyzji Ministra Infrastruktury* organ nadzoru

stwierdził, iż przesłanki wskazane we wniosku *inwestora* stanowią w rzeczywistości podstawę do wznowienia postępowania w oparciu o art. 145 § 1 pkt 5 *kpa*.

Mając powyższe na uwadze, działając na podstawie art. 149 § 1 w zw. z art. 150 § 1 oraz art. 145 § 1 pkt 5 *kpa*, postanowieniem z dnia 14 listopada 2013 r., znak: BOII-2db-772-67-1722/13, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej wznowił z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie zakończonej ostateczną decyzją *Ministra Infrastruktury*. Jednocześnie postanowieniem z tego samego dnia, znak: BOII-2db-772-108-1725/12/13, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej zawiesił postępowanie w sprawie zmiany *decyzji Ministra Infrastruktury* do czasu ostatecznego zakończenia postępowania wznowieniowego w sprawie tejże decyzji.

Decyzją z dnia 26 listopada 2013 r., znak: BOII-2db-772-67-1799/13, zwaną dalej „*decyzją MTBiGM*”, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej po przeprowadzeniu postępowania wznowieniowego w sprawie zakończonej ostateczną decyzją *Ministra Infrastruktury* uchylił w części rzeczoną decyzję i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy.

Mając na uwadze powyższe, tj. ustąpienie przyczyn uzasadniających zawieszenie postępowania, Minister Infrastruktury i Rozwoju postanowieniem z dnia 20 lutego 2014 r., znak: DOII-II-db/BOII-2db-772-108-168/12/14, podjął z urzędu zawieszono postępowanie w sprawie zmiany ostatecznej *decyzji Ministra Infrastruktury* oraz decyzją z dnia 21 lutego 2014 r., znak: DOII-II-db/BOII-2db-772-108-182/12/14, umorzył postępowanie w sprawie wniosku o zmianę *decyzji Ministra Infrastruktury*.

Przy piśmie z dnia 2 maja 2016 r., znak: I-X.7820.1.5.2016, Wojewoda Podkarpacki przekazał Ministrowi Infrastruktury i Budownictwa wniosek *inwestora* z dnia 25 kwietnia 2016 r., znak: O.RZ.I-1.4450.143.17.II.6.2016.MM, o wznowienie z urzędu, w trybie art. 147 i art. 145 *kpa* postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zakończonej ostateczną decyzją *Wojewody Podkarpackiego*.

Inwestor poinformował, iż w powyższej sprawie wyszły na jaw nowe okoliczności wskazujące, że nieobjęta decyzją *Wojewody Podkarpackiego* działka o nr ew. 2601/4, z obrębu 0009 Stare Żukowice, powinna być wskazana jako działka przechodząca pod inwestycję, a nie jak to rozstrzygnięto w *decyzji Wojewody Podkarpackiego* działka o nr ew. 2601/1, znajdująca się w rzeczywistości poza liniami rozgraniczającymi autostrady. Ponadto – jak wskazał *inwestor* – działka o nr ew. 2601/1, która na mocy wydanej ostatecznej decyzji o zezwoleniu na realizację ww. inwestycji drogowej, stała się własnością Skarbu Państwa, powinna pozostać przy dotychczasowym właścicielu.

Uzasadniając powyższe *inwestor* wyjaśnił, iż ze względu na błędnie naniesiony numer ewidencyjny na planie sytuacyjnym projektu zagospodarowania terenu, stanowiącego załącznik do *decyzji Wojewody Podkarpackiego*, działka zabudowana o nr ew. 2601/1, z obrębu 0009 Stare Żukowice (położona ok. km 510+280 autostrady), stanowiąca własność zmarłego Andrzeja Zauchy, zlokalizowana poza liniami rozgraniczającymi autostrady, ujęta została w pkt 1 *decyzji Wojewody Podkarpackiego*, jako działka przeznaczona pod realizację inwestycji, oraz wymieniona została w pkt 4 tej decyzji, jako przechodząca z mocy prawa na własność Skarbu Państwa.

Jednakże – według *inwestora* – zgodnie ze stanem faktycznym w pkt 1 *decyzji Wojewody Podkarpackiego*, powinna być wymieniona działka o nr ew. 2601/4, nabyta w dniu 18 września 2008 r. aktem notarialnym na rzecz Skarbu Państwa, natomiast działka o nr ew. 2601/1, stanowiąca własność dotychczasowego właściciela, w pkt 4 wydanej *decyzji Wojewody Podkarpackiego*, nie powinna w ogóle figurować. Obecnie – jak wyjaśnił *inwestor* - w związku ze śmiercią Andrzeja Zauchy, właściciela działki o nr ew. 2601/1, prowadzone jest postępowanie spadkowe, a spadkobiercy zmarłego, wyrazili w formie oświadczeń, zgodę na zmianę przedmiotowej decyzji w zakresie działek o nr ew. 2601/1 i 2601/4.

Według *inwestora*, rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy tj. doprowadzenie do zgodności decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej ze stanem faktycznym, jest niezbędne do ostatecznego uregulowania spraw własnościowych ww. działek.

Uznając, że zaistniała przesłanka uzasadniająca wznowienie postępowania, postanowieniem z dnia 4 lipca 2016 r., znak: DLI.III.6621.63.2016.PK.2, zwanym dalej „*postanowieniem wznowiającym*”, Minister Infrastruktury i Budownictwa wznowił z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie

zakończoną ostateczną decyzją Ministra Infrastruktury na podstawie art. 149 § 1 w związku z art. 150 § 1 oraz art. 145 § 1 pkt 5 *kpa*.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U z 2015 r., poz. 1907, ze zm.) – jest Minister Infrastruktury i Budownictwa, stwierdzono, co następuje.

Rozpatrując niniejszą sprawę należy mieć na względzie, że w art. 16 § 1 *kpa* wprowadzona została zasada ogólna trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych. Przedmiotowa zasada ma istotne znaczenie dla stabilizacji opartych na decyzji skutków prawnych, dlatego uważana jest za jedno z kardynalnych założeń całego systemu ogólnego postępowania administracyjnego (zob. W. Dawidowicz, *Ogólne postępowanie administracyjne*, str. 123). Ustanawiając ochronę decyzji ostatecznych przez przyznanie jej cechy trwałości, przepis art. 16 § 1 *kpa* wyznacza jednocześnie granicę tej trwałości.

Od powyższej zasady ustawodawca wprowadza w art. 16 § 1 *kpa*, zdanie drugie, ściśle określone wyjątki. Mianowicie decyzja ostateczna może być wzruszona przez jej uchylenie lub zmianę w trybie art. 154, art. 155 lub art. 161 *kpa*, w drodze stwierdzenia nieważności w trybie postępowania opartego na zasadzie art. 156 § 1 *kpa*, a także poprzez jej uchylenie na podstawie art. 145 § 1 w związku z art. 151 § 1 pkt 2 *kpa*, tj. w wyniku wznowienia postępowania.

W literaturze istnieje utrwalony pogląd, że wznowienie postępowania jest instytucją procesową mającą na celu stworzenie prawnej możliwości przeprowadzenia ponownego postępowania wyjaśniającego i ponownego rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, w której została już wydana decyzja ostateczna. Konieczność istnienia tego rodzaju instytucji proceduralnej powstaje na tle potrzeby rozwiązania takich sytuacji, kiedy po wydaniu decyzji ostatecznej ujawniła się wadliwość postępowania (w szczególności dowodowego), na którym oparto ostateczne rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej albo, gdy powstały później okoliczności, które pozbawiają znaczenia przesłanki, na jakich oparto rozstrzygnięcie sprawy. W tych warunkach decyzje rozstrzygające ostatecznie sprawę administracyjną stają się wadliwe, jednakże charakterystyczną cechą ich wadliwości jest to, że nie tkwi ona wyłącznie w decyzji jako takiej, lecz wynika jako logiczny wniosek z zestawienia decyzji z pewnymi okolicznościami, inaczej mówiąc, decyzja jest wadliwa ze względu na ujawnienie lub powstanie określonych faktów (W. Dawidowicz, *Postępowanie administracyjne. Zarys wykładu*, Warszawa 1983, s. 242).

Postępowanie wznowieniowe nie jest kontynuacją „zwykłego” postępowania, tj. kolejną jego instancją. W następstwie tego postępowania nie następuje merytoryczna kontrola ostatecznej decyzji we wszelkich jej aspektach. Instytucja wznowienia nie jest zatem środkiem, za pomocą którego można wzruszać każdą wadliwą decyzję ostateczną, abstrahując od stopnia tej wadliwości. Organy w tym nadzwyczajnym postępowaniu nie mogą kierować się innymi przesłankami, jak tylko wymienionymi w przepisie art. 145 § 1 *kpa*.

Z treści art. 147 *kpa* wynika, iż wznowienie postępowania następuje z urzędu lub na wniosek, z tym że wznowienie postępowania z urzędu przez organ jest jego prawem. Oznacza to, że organ nie ma obowiązku wszczynać postępowania w każdej prawomocnie zakończonej sprawie, celem sprawdzenia, czy nie zachodzą podstawy do wznowienia postępowania. Obowiązek wznowienia ma natomiast miejsce w razie znalezienia przyczyny wznowienia (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2002 r., sygn. akt II SA 2791/00, Lex nr 83816 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2007 r., sygn. akt I SA/Wa 1299/07, Lex nr 357475).

Wznowienie postępowania administracyjnego, inaczej niż postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji, znajduje zastosowanie, gdy wada tkwi nie w samym rozstrzygnięciu, lecz w postępowaniu administracyjnym, które owo rozstrzygnięcie poprzedzało. Stąd wady powodujące wznowienie postępowania mają cechy wad proceduralnych.

Postępowanie w trybie art. 145 *kpa* w sprawie zakończonej decyzją ostateczną jest dwuetapowe. W pierwszym etapie, tzw. postępowaniu rozpoznawczym, organ bada swoją właściwość oraz formalne podstawy wznowienia postępowania, tj. czy decyzja kończąca postępowanie będące przedmiotem wznowienia jest ostateczna.

Dalszy tok postępowania i treść wydanego rozstrzygnięcia zależne są od wyniku postępowania co do przyczyn wznowienia.

W przypadku, gdy organ stwierdzi zaistnienie jednej z przesłanek wymienionych w art. 145 § 1 *kpa*, uchyla decyzję dotychczasową i orzeka co do istoty sprawy. W sytuacji natomiast, kiedy po przeprowadzeniu postępowania okaże się, że ww. przesłanki nie wystąpiły, organ wydaje decyzję odmawiającą uchylenia decyzji dotychczasowej na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 *kpa*. Taka decyzja ma charakter decyzji procesowej, bowiem nie dochodzi w tym przypadku do merytorycznego rozstrzygnięcia, skoro decyzja ostateczna nie została wyeliminowana z obrotu prawnego i korzysta z ochrony wynikającej z zasady trwałości. Trzecia ewentualność określona została w art. 146 *kpa*. Organ odmówi uchylenia decyzji, jeżeli stwierdzi istnienie przesłanek określonych w art. 145 § 1 *kpa*, lecz w wyniku wznowienia postępowania mogłaby zapaść wyłącznie decyzja odpowiadająca w swej istocie decyzji dotychczasowej (art. 146 § 2 *kpa*), albo wydanie nowej decyzji orzekającej co do istoty sprawy nie mogłoby nastąpić z uwagi na upływ określonych terminów (art. 146 § 1 *kpa*).

Decyzja o odmowie uchylenia decyzji dotychczasowej nie stanowi rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. Wydanie tej decyzji jest bowiem następstwem ustalenia przez organ braku podstaw „wznawieniowych”, co wyłącza dopuszczalność rozstrzygnięcia o istocie sprawy. Ustalenie to pozbawia bowiem organ możliwości przystąpienia do oceny decyzji dotychczasowej, a w szczególności oceny, czy zapadła ona z naruszeniem prawa (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. akt II OSK 2732/13, Lex nr 1780546 oraz z dnia 11 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 768/09, Lex nr 597846).

Podstawę wznowienia postępowania w przedmiotowej sprawie stanowił art. 145 § 1 pkt 5 *kpa*, zgodnie z którym w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nie znane organowi, który wydał decyzję. Przede wszystkim z całą mocą należy podkreślić, że użyty w dyspozycji art. 145 § 1 pkt 5 *kpa* łącznik „lub” („nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody”) wskazuje jednoznacznie na to, że wystąpienie co najmniej jednego z członów tej alternatywy („nowych okoliczności faktycznych” bądź „nowych dowodów” – tzw. alternatywa łączna) stanowi samoistną i wystarczającą podstawę wznowienia postępowania, o ile równocześnie są spełnione pozostałe przesłanki prawne wznowienia postępowania, o których mowa w art. 145 § 1 pkt 5 *kpa*. Warunkiem stwierdzenia, że wyszły na jaw „nowe okoliczności” w rozumieniu ww. przepisu jest to, aby okoliczności te były istotne (czyli takie, które mogły mieć wpływ na odmienne rozstrzygnięcie sprawy) i istniały w dacie wydania decyzji, przy czym nie były znane organowi (tak: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt I OSK 91/16, Lex nr 2100754 oraz z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. akt nr 1252179, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 1139/15, Lex nr 2043961). Przez okoliczności faktyczne należy rozumieć zdarzenie niezależne od treści przepisów prawa, a tym bardziej wykładni prawa (vide: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2011, s. 556, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt I OSK 1414/14, Lex nr 2081113, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 maja 2015 r., Lex nr 1819579).

W przedmiotowej sprawie podstawą wznowienia postępowania, jak uznał Minister Infrastruktury i Budownictwa w *postanowieniu wznowiającym*, było wyjście na jaw istotnych dla sprawy nowych okoliczności faktycznych istniejących w dniu wydania decyzji, nieznanymi organowi, który wydał decyzję. Na planie sytuacyjnym projektu zagospodarowania terenu, stanowiącym integralną część *decyzji Wojewody Podkarpackiego*, który został sporządzony na mapie do celów projektowych przyjętej w dniu 2 października 2008 r. do Powiatowego Ośrodka Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Tarnowie pod numerem 3492.20-19/08 Stare Żukowice, w liniach rozgraniczających autostrady znajduje się działka o nr ew. 2601/1, z obrębem 0009 Stare Żukowice. Działka o tym numerze – jak wynika z wyjaśnień *inwestora* – w rzeczywistości stanowi działkę zabudowaną i zlokalizowana jest poza liniami rozgraniczającymi. Natomiast, zgodnie ze stanem faktycznym na planie sytuacyjnym projektu zagospodarowania terenu powinna zostać uwidoczniona działka o nr ew. 2601/4, z obrębem 0009 Stare Żukowice, w rzeczywistości objęta zakresem przedmiotowej inwestycji.

Po wznowieniu z urzędu postępowania w sprawie *decyzji Ministra Infrastruktury*, Minister Infrastruktury i Budownictwa uznał jednak, że okoliczność ta była znana wcześniej organowi, który wydał tą decyzję.

Po dokonaniu analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Minister Infrastruktury i Budownictwa stwierdził, że prawidłowy numer działki znajdującej się w liniach rozgraniczających teren przedmiotowej inwestycji drogowej (tj. nr 2601/4, obręb 0009 Stare Żukowice), wynikał z mapy z projektem podziału nieruchomości stanowiącej działkę o nr ew. 2601/5, z obrębu Stare Żukowice. Mapa ta jako załącznik nr 2a została zatwierdzona *decyzją MTBiGM* i stanowi integralną część decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.

W konsekwencji organ nadzoru już w dniu 26 listopada 2013 r., tj. w dniu wydania *decyzji MTBiGM* miał wiedzę o okolicznościach, które były podstawą wydania *postanowienia wznawiającego* w dniu 4 lipca 2016 r.

W świetle powyższego nie można uznać, że okoliczność, że w liniach rozgraniczających przedmiotowej inwestycji drogowej znajduje się działka o nr ew. 2601/4, a nie działka o nr ew. 2601/1, nie była znana organowi, który wydał decyzję o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, a tym samym na gruncie przedmiotowej sprawy nie zaistniała przesłanka określona w art. 145 § 1 pkt 5 *kpa*, która warunkowałaby częściowe uchylenie *decyzji Ministra Infrastruktury* w zakresie, w jakim Minister Infrastruktury utrzymał w mocy *decyzję Wojewody Podkarpackiego* w odniesieniu do działki o nr ew. 2601/1 i orzeczenie w ww. zakresie co do istoty w oparciu o art. 151 § 1 pkt 2 *kpa*.

W ramach wznowienia postępowania z przesłanki określonej w art. 145 § 1 pkt 5 *kpa*, organ administracji publicznej zobowiązany jest do zmiany decyzji ostatecznej uwzględniającej sytuację, o której istnieniu nie wiedział w momencie wydania decyzji. W orzecznictwie i doktrynie wskazuje się, że wymienione w art. 145 § 1 pkt 5 *kpa* „nowe okoliczności faktyczne” muszą zostać ujawnione po wydaniu decyzji ostatecznej. Nadto te okoliczności musiały istnieć już wcześniej, to jest w chwili wydawania decyzji ostatecznej, lecz dla tego organu są one nowymi tylko dlatego, że nie były mu wcześniej znane.

Zgodnie z art. 11f ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 687), w brzmieniu obowiązującym do dnia 27 października 2015 r., decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera w szczególności określenie linii rozgraniczających teren oraz zatwierdzenie podziału nieruchomości, o którym mowa w art. 12 ust. 1 tej ustawy.

Decyzją Wojewody Podkarpackiego organ pierwszej instancji zatwierdził m.in. przebieg linii rozgraniczających teren przedmiotowej inwestycji drogowej oraz podział nieruchomości o nr ew. 2601/2, z obrębu Stare Żukowice, przedstawiony na mapie z projektem podziału nieruchomości stanowiącej załącznik nr 2 do ww. decyzji. *Decyzja Wojewody Podkarpackiego* została w tym zakresie utrzymana w mocy *decyzją Ministra Infrastruktury*.

Następnie *decyzja Ministra Infrastruktury* została uchylona w zakresie pkt 2 utrzymującego w części w mocy *decyzję Wojewody Podkarpackiego* *decyzją MTBiGM*. Jednocześnie organ nadzoru rozstrzygnął w uchylonym zakresie co do istoty sprawy m.in. uchylając załącznik nr 2 do *decyzji Wojewody Podkarpackiego* w zakresie dotyczącym podziału działki o nr ew. 2601/2 i zatwierdzając w jego miejsce nową mapę z projektem podziału działki o nr ew. 2601/5, stanowiącą integralną część decyzji.

Jak wynika z analizy ww. mapy z projektem podziału działki o nr ew. 2601/5, na której zobrazowano również działki z nią sąsiadujące, położona w całości w liniach rozgraniczających przedmiotowej inwestycji drogowej działka z obrębu Stare Żukowice oznaczona jest prawidłowym numerem 2601/4, a nie niezgodnym z faktycznym stanem rzeczy numerem 2601/1, uwidoczniwym na arkuszu mapy przedstawiającej plan sytuacyjny projektu zagospodarowania terenu. Powyższe uniemożliwia uznanie, iż przedmiotowa okoliczność nie była wcześniej znana organowi rozstrzygającemu w przedmiocie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.

W związku z powyższym, błąd w zakresie wskazania w treści *decyzji Wojewody Podkarpackiego* oraz w niektórych załącznikach do decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej numeru działki 2601/1 zamiast 2601/4, nie może być sanowany w trybie przepisów rozdziału 12 *kpa*.

Błędne natomiast było przyjęcie zarówno w ww. wniosku *inwestora* z dnia 25 kwietnia 2016 r., znak: O.RZ.I-1.4450.143.17.II.6.2016.MM jak i w *postanowieniu wznawiającym*, iż przedmiotowa okoliczność

była wcześniej nieznana organowi. Wadliwe uznanie przez organ, że określone okoliczności stanowią ustawową przesłankę do wydania postanowienia o wznowieniu postępowania z urzędu nie pozbawia organu prawa do reasumpcji własnego stanowiska, zwłaszcza w sytuacji, gdy po ponownej ich analizie oczywistym jest, że nie mogą być one uznane za odpowiadające normie z art. 145 § 1 pkt 5 *kpa* (tak: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt I OSK 91/16, Lex nr 2100754). Stwierdzenie, czy przyczyna wznowienia rzeczywiście wystąpiła w sprawie i jakie wynikają z tego skutki dla rozstrzygnięcia sprawy mogą być bowiem wyłącznie efektem postępowania przeprowadzonego po wydaniu postanowienia z art. 149 § 1 *kpa* i muszą być zawarte w decyzji określonej w art. 151 *kpa*.

Mając na uwadze powyższą argumentację, organ nadzoru błędnie wezwał *inwestora* do przedłożenia zamiennej dokumentacji mapowej uwzględniającej objęcie zakresem przedmiotowej inwestycji (liniami rozgraniczającymi teren inwestycji) działki nr 2601/4, z obrębu Stare Żukowice, gmina Lisia Góra, zamiast działki nr 2601/1, z obrębu Stare Żukowice, gmina Lisia Góra.

Wobec powyższego, orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Na marginesie jedynie dodać należy, iż eliminacja niekwalifikowanych wad decyzji ostatecznej, niestanowiących przesłanki do wznowienia postępowania, może nastąpić w trybie art. 155 *kpa* w zw. z art. 11f ust. 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 2031, z późn. zm.).

W związku z faktem, iż niniejsza decyzja została wydana w pierwszej instancji przez Ministra Infrastruktury i Budownictwa, odwołanie od niej nie przysługuje. Jednakże strona niezadowolona z rozstrzygnięcia może, na podstawie art. 127 § 3 *kpa*, zwrócić się do Ministra Infrastruktury i Budownictwa z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Marcin Wójtowicz
DYREKTOR
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują:

1. Wojewoda Podkarpacki,
2. Pan Wiesław Sowa
Zastępca Dyrektora ds. Inwestycji
Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Rzeszowie
pełnomocnik Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad,
3. A/a.

Do wiadomości:

1. Pani Janina Zaucha,
2. Pani Janina Zaucha
przedstawiciel ustawowy Pana Konrada Zauchy,
3. Pan Dawid Zucha,
4. Pani Paulina Zaucha,
5. Pani Patrycja Zaucha-Kuta,
6. Urząd Gminy Dębica,
7. Urząd Miejski w Dębicy,
8. Urząd Miasta Tarnowa,
9. Urząd Gminy Lisia Góra,
10. Urząd Gminy Czarna,
11. Urząd Gminy w Żyrakowie.